

Albert Carbonell

President del Grup Mifas. Vinculat a Mifas des de 1996 ha treballat en diferents departaments fins que el 2014 va accedir a la presidència en substitució de l'històric Pere Tubert. Carbonell afronta el repte que suposa que una associació com Mifas compleixi 40 anys d'activitat i, tot i que és optimista, assegura que el camí que queda per recórrer és complicat i es mostra convençut de guanyar la batalla de les barreres arquitectòniques.

«Fins no fa gaire havíem d'entrar als restaurants per la cuina; era molt frustrant»

David Céspedes
GIRONA



Mifas compleix 40 anys. Han estat quatre dècades d'un gran recorregut i hi arriba amb un bon estat de salut, amb 5.034 socis i buscant sempre el benestar i la inserció laboral de gent amb discapacitat física.

■ Mifas va néixer fa 40 anys buscant la integració social de la gent amb minusvalidesa física i atendre les demandes. Encara és vigent aquest objectiu?

■ Sí, i tant. Hem superat la barrera dels 5.000 associats. Dels 5.300 uns 1.200 són gent que vol millorar laboralment o busca feina. Té lògica. Si no estan apoderats econòmicament costa molt la integració social de la gent. És difícil si els sous no són dignes.

■ Quines necessitats tenen actualment les persones que s'adrecen a Mifas?

■ Hi ha gent que busca places residencials, ja que, per diferents motius, no poden estar a casa seva. A part del tema laboral també hi ha gent amb necessitats socials que cal atendre.

■ Del 0 al 10, com ha evolucionat la integració de la gent amb discapacitat física?

■ L'evolució ha estat molt gran i bona. Tranquil·lament podem dir un 8. No vol dir que no hi hagi mancances i que ens haguem de mirar el melic pensant que tot està fet. La part social a Catalunya era molt important, el motor d'Espanya, i ara ha perdut pes. Tampoc ens han de dir el que volem. Som nosaltres els que hem de dir-ho. No ens podem quedar aturats dient que ens ho arreglin tot. Si ara agaféssim algú de 1979, quan ens vam constituir, i el transportéssim al segle XXI segurament ens diria: i de què us queixeu vosaltres?

■ Encara hi ha moltes barreres arquitectòniques a les ciutats?

■ Imagineu-vos el vostre dia a dia. Penseu si podeu entrar a totes les botigues o a casa vostra mateix. I penseu si amb una cadira de rodes podríeu fer el mateix... actualment tenim una batalla amb el petit comerç. Tenim estudis on es demostra que costa molt superar les barreres en aquest àmbit. Per exemple, no trobem peixeteries on podem entrar que no sigui les que hi ha als centres comercials. I també mengem peix. No hi ha cap



Albert Carbonell a la seu de Mifas situada a la rambla Xavier Cugat de Girona. MARC MARTÍ

peixeteria de barri adaptada. Però tenim la batalla guanyada a poc a poc perquè quan arribem a la tercera edat tots tindrem problemes de mobilitat. Oi que ara els establiments no es qüestionen posar aire condicionat? Tinc l'esperança que, en breu, la gent no es qüestionarà posar una petita rebaixa. Guanyarem la batalla de les barreres arquitectòniques. Fins no fa gaire havíem d'entrar als restaurants per la cuina; era molt frustrant.

■ I en concret a Girona?

■ És molt complicada la part turística. Per exemple no podem creuar determinats ponts. Des del pont de Pedra fins al pont de Sant Fèlix no hi ha cap pont accessible. L'alcaldeessa Madrenas porta en el seu programa fer un petit mirador al pont Eiffel. Seria fantàstic.

■ Però hi ha una llei per eliminar barreres...

■ Sí. La llei d'accessibilitat, des de 2014, però no hi ha codi. Anem amb el codi de 1995, i una llei sense codi no té cap sentit. Neix coixa.

■ A la gent de Mifas se'ls coneix pels dels parquímetres, però vostès fan altres coses.

■ I tant. A la ciutat de Girona fa temps que no gestionem parquímetres a altres poblacions gironines sí. Som una empresa pròpia sense ànim de lucre que ajudem la gent a tenir sous dignes, i llavors alguns diners reverteixen també a la fundació per seguir treballant en la inserció de la gent a empreses ordinàries, per exemple. No discriminem el treball protegit o de les empreses ordinàries. Tenim diferents perfils. Per exemple, por-

tem gasolineres, centres especials de treball, consergeries, zones blaves i verdes, serveis administratius i diferents línies de negoci que abarquen un gran col·lectiu de persones. Som un reflex de la societat, també amb gent amb estudis i gent que no en té. Podem trobar des de químics a advocats.

■ Es va incrementar el salari mínim interprofessional però a entitats com Mifas això els ha perjudicat perquè no s'han incrementat les subvencions.

■ Mifas està molt contenta que s'hagi incrementat el salari mínim, i més que hauria de créixer fins a almenys situar-se en mil i escaig més euros. Seria un sou digne. Dit això, no es va tenir en compte que es feia un greuge comparatiu, ja que en els centres especialitzats de treball s'ha de

«Si no estan apoderats econòmicament costa molt la integració social de la gent»

«Si agaféssim algú de 1979 i el portéssim al segle XXI, segurament ens diria: i de què us queixeu, vosaltres?»

lluitar molt per poder equiparar els sous...

■ Els polítics estan prou conscienciats? Hodi dia perquè impacta la imatge del diputat d'Unides Podem Pablo Echenique ocupant el galliner del Congrés dels Diputats perquè no té un espai adaptat a l'hemicicle.

■ Si mai hi ha un president de Govern amb mobilitat reduïda, què passarà? Llavors tothom haurà de córrer. Podem entrar al Circ Romà, a l'Acropolis d'Atenes o a l'Alhambra de Granada i no podem reformar en canvi el Congrés? I els ajuntaments estan adaptats? A Girona es va fer força bé perquè en Quim Bonaventura va ser regidor. Al Congrés deu haver-hi wifi i es deuen passar cables, no? I la resta no es pot tocar perquè és la història d'Espanya? Doncs la història deixa gent fora com l'Echenique. Això no ajuda a la integració.

■ Com veu el present?

■ Esperança però a la vegada també complicat. Tenim una junta amb moltes idees, uns tècnics fantàstics i uns treballadors molt involucrats, però la societat és egoïsta. No hi ha empatia entre la gent. La crisi ha estat molt dura i al nostre sector ha afectat moltíssim. Mai havíem tingut una consciència tan gran sobre el medi ambient com ara, però en canvi ens falta empatia entre la societat en general. Hi ha d'haver una aproximació entre les persones perquè tot el conjunt de la societat vagi bé.

En cadira de rodes per un accident de moto

DAVID CÉSPEDES GIRONA

■ Un fatídic accident de moto a l'avinguda Jaume I després d'anar a les Fires de Sant Narcís va deixar Albert Carbonell en cadira de rodes. Tenia llavors 17 anys i estava estudiant un grau d'Electrònica Industrial a l'Institut de Montilivi. Durant els seus anys de joventut va recórrer moltíssims instituts d'ensenyament de la demarcació de Girona fent xerrades de sensibilització entre els joves sobre accidents de trànsit. «Ara ja no ho

faig... em veuen com un avi! (riu)». I això que ara té 41 anys. Està casat i es dona la circumstància que quan es va crear Mifas ell tenia un any i un dia.

Va entrar a l'entitat el 1996 i ha anat passant per diferents departaments. Ha treballat a l'àrea d'administració, a comptabilitat, al departament de subvencions i ara ho fa a l'àrea de projectes d'infraestructures de l'associació a banda de presidir-la. El 2011 va entrar com a membre de la junta

directiva, primer com a vicepresident i, finalment, el 2014, com a president, càrrec que fa poc ha revalidat. Va substituir Pere Tubert, que va ser president de Mifas durant 27 anys i una de les cares més visibles de l'entitat.

Albert Carbonell és membre també del consell social de l'Institut Guttmann, del patronat de Turisme Costa Brava i és vocal de la federació de l'associació d'entitats amb discapacitat física de Catalunya.